

[Knud Thomsen.]

særlige forhold, at vederlags- og tantieme-beløb skal krediteres på spærrede særkonti for de enkelte personer, i den udstrækning det samlede beløb overstiger det nævnte gennemsnit. Ved denne spærring opstår der et skattemæssigt problem, som er opklaret ved skattedepartementets afgørelse om, at sådanne beløb vil være at indtægtsføre for erhververen i det indkomstår, hvor retten til beløbet er endeligt erhvervet; det vil som regel sige efter selskabernes generalforsamling.

Der opstår imidlertid også det spørgsmål, hvornår disse spærrede beløb kan frigives til udbetaling, og det er, så vidt jeg kan se, noget uklart efter lovens affattelse; det har i alt fald givet anledning til usikkerhed, hvornår en sådan frigivelse kan finde sted.

Jeg har derfor spurgt, om handelsministeren vil oplyse, hvornår overskydende vederlags- og tantiemebeløb, der i overensstemmelse med lov om udbyttebegrænsning m. v. er krediteret på en særkonto, kan frigives til udbetaling, under forudsætning af at regnskabsåret er kalenderåret.

Handelsministeren (Bawnsgaard): Jeg er glad for, at det ærede medlem hr. Knud Thomsen har stillet dette spørgsmål, idet vi i ministeriet er blevet klar over, at der ude i erhvervslivet hersker nogen tvivl om, hvornår bestyrelsesmedlemmer og direktionens medlemmer, der i medfør af udbyttebegrænsningsloven har fået suspenderet udbetalingen af en del af deres vederlagskrav og fået dette hensat på en særlig konto, kan få restbeløbet udbetalt.

Jeg vil gerne først udtrykkeligt gøre opmærksom på, at spørgsmålet jo kun kan opstå i de tilfælde, hvor de pågældende har et egentligt retskrav på det fulde vederlag, f. eks. i kraft af en ansættelseskontrakt, og altså ikke i tilfælde, hvor vederlagene fastsættes skønsmæssigt af selskabets generalforsamling for det enkelte regnskabsår. Udbyttebegrænsningslovens vederlagsbestemmelser gælder jo kun for de to første regnskabsår, der udløber efter 28. februar 1963, og loven indeholder ingen bestemmelser, der regulerer selskabets forhold efter udløbet af det andet begrænsningsår. Da hensættelser på en særlig konto af vederlag, der ikke

har kunnet udbetales, finder sted for at efterleve udbyttebegrænsningslovens krav, må den suspension af udbetalingen, der har fundet sted, ophøre, når det pågældende selskab ikke længere omfattes af udbyttebegrænsningsloven, det vil sige i det regnskabsår, der følger efter andet begrænsningsår. Når regnskabsåret er kalenderåret, vil det første begrænsningsår være 1963 og andet begrænsningsår 1964, hvorefter selskabet ikke længere er underkastet lovens bestemmelser.

Det er en selvfølge, at betingelserne for udbetaling i øvrigt må være opfyldt. Således vil tantieme, der er sat i forhold til overskuddet i andet begrænsningsår, ikke kunne komme til udbetaling, forinden der foreligger lovligt godkendt regnskab.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Heie* til handelsministeren:

„Vil ministeren overveje en ændring af monopollovens bestemmelser med henblik på at etablere et klart forbud mod såvel bindende som vejledende bruttopriser i detailhandelen?“

Heie: Da loven om tilsyn med monopoler og konkurrencebegrænsninger blev vedtaget for 9 år siden, indførtes bl. a. i lovens § 10 en bestemmelse, der i almindelighed skulle ophæve de såkaldte bindende bruttopriser ved videresalg. Paragraffens formulering bærer dog præg af, at den kom til ved et kompromis, og selv om den, såvel som andre dele af loven, klart har vist sig at være et fremskridt fra tidligere, synes det også at være på tide at overveje, om der ikke er grund til at klargøre og udbygge den pågældende bestemmelse.

Når jeg i mit spørgsmål til den højtærede handelsminister ønsker overvejelser af et klart forbud mod bindende bruttopriser i detailhandelen, skyldes det, at § 10 ikke ganske har den klarhed, som man kan ønske, og tillader undtagelser, der i hvert fald ikke synes motiverede med hensynet til forbrugerne eller den aktive konkurrence.

§ 10 taler for det første om, at aftaler, vedtagelser og bestemmelser, der fastsætter mindstepriser eller -avancer ved videresalg i efterfølgende omsætningsled, ikke må håndhæves. Dette udtryk er vist nok enestående i dansk lovgivning, og det er temmelig